

[Hækkerup.]

Familie paa Landet efter denne Paragraf kun kan faa i alt 250 Kr. i Hjælp, *selv om* denne Hjælp har strakt sig over et længere Aaremaal, og ikke paa ny kan modtage Hjælp, før der er gaaet 6 Maaneder efter, at Understøttelsen har naaet det Beløb, er der sat saa snævre Grænser, at Hjælpekassens Virksomhed næsten er ødelagt. 250 Kr. er ikke meget at yde til en større Familie, der er kommet i virkelig Trang. Overfor den højtærede Minister og hans Parti vil jeg gerne nævne et friskt Eksempel fra nu i Foraaret. I Foraaret henvendte en Familie i den Kommune, hvor jeg bor, sig til Hjælpekassen og bad om Hjælp. Familien bestod af Mand, Hustru og 7 Børn, et ottende var i Vente; de var flyttet ind til Byen, fordi de ikke kunde faa Arbejde paa Landet. Manden havde tidligere været Fodermester, men kunde ikke beholde sin Plads, fordi Konen var svagelig og ikke længere kunde paatage sig Malkearbejde. Nu har vi i vor By ligesom de fleste andre Steder en Bestemmelse om, at Familier eller Personer, der lige er flyttet ind til Byen, ikke øjeblikkelig kan faa Hjælpekassehjælp. Den Bestemmelse er indført af rent praktiske Grunde for at undgaa, at humane Kommuner skal blive oversvømmet af Folk, der bliver fortrængt fra andre Kommuner, hvor Hjælpen maaske bliver ydet mindre forstaaende. Da der blev nægtet Familien Hjælpekassehjælp, maatte den henvende sig til Fattigvæsenet, og derved fik jeg med Familien at gøre. Manden var flittig nok, han var Landarbejder og har arbejdet Sommeren igennem i den Udstrækning, hvori han kunde faa Arbejde, han har dog sjældent haft Arbejde en hel Uge, 1—2—3 Dage om Ugen har været Højden, og hans Fortjeneste har været en 10—15 Kr. om Ugen. Det siger sig selv, at for dette Beløb kan en Familie paa 9 Personer, der i Forvejen er blottet for alt, ikke leve. Denne Familie har i Løbet af Sommerhalvaaret faaet mellem 400 og 500 Kr. i Fattighjælp, men til Trods for dette forholdsvis store Beløb og til Trods for, at Manden har arbejdet i den Udstrækning, hvori han har kunnet faa Arbejde, har Familien levet og lever fremdeles i høj Grad paa Fattigdommens Rand. Jeg har fremført dette Eksempel for at vise, hvor utilstrækkelig den her foreslaaede Hjælp paa 250 Kr. er, navnlig for Familier med Børn. Enhver, der kender Forholdene i Arbejderklassen og blandt Smaafolk i By og paa Land, maa nødvendigvis give mig Ret i den Betragtning, naar

han tænker over Forholdet og søger at sætte sig i vedkommende Families Sted, og naar han ser hen til Bestemmelserne i § 2, som fastsætter et Maksimum for den samlede Bevilling, Kommunerne maa yde til Hjælpekassen.

Hvis dette Lovforslag var blevet vedtaget i Foraaret og var kommet til at virke fra 1. April i Aar, vilde f. Eks. Ringsted Kommune til Hjælpekassehjælp kun have kunnet anvende et Beløb af 16 800 Kr. og det endda kun med den højtærede Ministers Tilladelse. Ringsted Kommune har imidlertid allerede nu brugt omtrent 16 800 Kr., den har brugt 15 500 Kr., og Resultatet af dette Lovforslags Vedtagelse i Foraaret vilde have været, at Ringsted Kommune var kommet til at lukke for sin Hjælpekassehjælp omkring den 1. December i Aar. Og saa er Ringsted Kommune endda langt fra nogen Arbejderkommune, vi har meget smaa Hjælpekasseudgifter i Forhold til andre Kommuner. Ser vi hen til, hvorledes Forholdet er f. Eks. her i København, viser det sig, at Københavns Hjælpekasse i Tiden fra 1. April til 30. September i Aar har brugt 3 400 000 Kr., men hvis dette Lovforslag havde været Lov, havde Hjælpekassen kun haft Ret til i hele Aaret at bruge ca. 2 460 000 Kr.; det vil sige, at Københavns Hjælpekasse vilde have været nødt til at indstille sin Virksomhed i Midten af August. Og heller ikke København hører til de udprægede Arbejderkommuner, der er Kommuner, hvor Trangen til Hjælpekassehjælp er langt større, og hvor man ogsaa har brugt forholdsvis langt større Beløb, det afhænger jo af, hvilke Næringsveje der er fremherskende i Kommunen, og hvorledes Erhvervslivet former sig.

Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister og til hans Meningsfæller indenfor Venstre, til de Mennesker, som kender Smaafolks Kaar i By og paa Land, at tænke paa, hvad Lukning af Landets Hjælpekasser nu ved Vinterens Begyndelse vil betyde. Jeg begriber ikke, at den højtærede Minister har Mod til at fremsætte et saadant Lovforslag igen, og at hans Parti har Mod til at støtte det. Jeg anser nemlig den højtærede Minister for at være for fornuftig og for at have for stor Indsigt i de sociale Forhold til, at han kan tro, at man ophæver Trangen, fordi man lukker for Hjælpen. Jeg ved nok, at den højtærede Statsminister og Landbrugsminister i sin bømte eneste Tale hævder, at de daarlige sociale Vilkaar, Arbejdsløsheden o. s. v. er Fagforeningernes Skyld. Jeg har selv hørt,